

SOLIDARITAT

“L'educació et fa lliure per triar què vols fer. Algú pobre no tria, la pobresa tria per ell”

Kiko Germain és un jove que amb 20 anys ha fundat l'ONG Petits Detalls, que treballa a Uganda

Mireia Prat Duran
Terrassa

Té 20 anys i ja ha fet els que molts no aconseguen mai: trobar el seu camí a la vida, complir el seu somni. El Kiko Germain tenia una vida còmode, era estudiant d'ADE a la universitat i assegura que era feliç quan va decidir marxar a l'Àfrica sense bitllet de tornada. La seva experiència anterior en voluntariats pel món el va animar a anar a Tanzània per després acabar a Uganda. Allà va conèixer un orfenat amb una quarantena de nens que vivien en condicions infrahumanes: només menjaven un cop al dia i no anaven a l'escola perquè havien de caminar sis hores diàries fins al pou més proper. Aquesta situació el va portar a fundar l'ONG Petits Detalls, que té en els projectes de futur més proper, la fundació d'una escola.

“Casos com aquest a l'Àfrica te'n trobes molts, però quan t'hi trobes tant a dins dius: haig de fer algu-

“Jo sé que canviaré un lloc petit i ja està, no vull aspirar a més”, assegura Germain

na cosa”, explica el Kiko, que va començar la seva aventura en una pàgina de Facebook on hi penjava fotografies i explicava la situació que es trobava per aconseguir el suport econòmic de més gent, amb una resposta inesperada.

Ell creu en “petits detalls”, i el primer que va fer va ser comprar llits per l'orfenat, perquè no haguessin de dormir 5 infants en un mateix. “El dia que van arribar els llits a l'orfenat jo em vaig sentir molt feliç, era el primer projecte més o menys gran. Però després em vaig sentir estúpid perquè vaig pensar: si tu ara els compres un llit i te'n vas, dormiran bé però d'aquí a sis mesos seguiran sense anar a l'escola i els seus casos de malnutrició

El Kiko viu amb els nens de l'orfenat d'Uganda, en una habitació separada però “com un orfe més”. Foto: Cedida

no s'hauran curat”, relata. Això el va fer quedar-s'hi i, sis mesos més tard tenen una casa nova, un pou d'aigua, tots els nens van a l'escola, mengen tres cops al dia i segueixen un pla nutricional, a més de tenir accés a la sanitat gràcies a un acord amb una clínica.

Trepitjar el territori

Germain és molt crític amb el funcionament de la cooperació internacional, que assegura que només es regeix pels interessos geopolítics i les grans ONG treballen als territoris on es poden beneficiar de subvencions. La seva distinció és per les accions molt més petites i en contacte directe amb el territori. “Moltes vegades t'oblides de les persones a les quals estàs ajudant i només es tenen en compte números o dades que no són certes. Hi ha ONG que deixen d'ajudar una zona perquè diuen que ja hi ha prou pous d'aigua i quan tu hi vas, no n'hi ha o

tenen l'aigua seca”, denuncia. I té molt clar que no canviaria el món, però en té prou en canviar la vida d'unes poques persones: “Jo sé que canviaria un lloc petit i ja està, no vull aspirar a més. He dit que no a pares que m'han vingut a donar el seu fill a l'orfenat perquè amb ells es morien de gana. Però he dit que no perquè no puc acollir-lo, perquè millor tenir-ne 50 ben cuidats que 200 que segueixen vivint en males condicions”, exemplifica, alhora que reconeix que aquests dies són els pitjors tràngols que ha passat.

Seguir el propi camí

Però malgrat els dies més durs i les poques comoditats a les que no estava acostumat, allà és feliç perquè ha trobat el que li dona sentit a la seva vida: “fer que la vida dels altres sigui una mica millor gràcies al fet que joestic allà”. Recorda amb un somriure quan els seus amics, fa un any, el definien com

a *hippie* que marxava a trobar-se a ell mateix, i ara, la gent li envia mails pensant-se que té el secret de la felicitat.

El seu no és un exemple de noi “forrat” ni a qui els seus pares li pagaven tot, com ell mateix detalla. Mentre encara estudiava, i abans de marxar, va estar treballant i estalviant per poder complir el seu somni. “Els meus pares em van pagar la carrera que jo no vaig voler fer, i a partir d'aquí, si volia fer una altra cosa, m'havia d'espavilar. I vaig arribar a fer moltes coses, fins i tot vendre aspiradors casa per casa per poder marxar a l'Àfrica”. Allà, viu amb molt poca cosa perquè assegura que el seu mode de vida és bastant auster, i al principi va estar vivint a casa de famílies que coneixia.

La importància de l'educació

Ara ha començat a estudiar pedagogia a distància perquè està convençut que l'educació és el que

pot canviar el món. “L'educació et fa lliure per triar què vols fer el dia de demà amb la teva vida. Si algú és pobre, ell no tria, la pobresa tria per ell”, reflexiona. I el seu proper projecte és la construcció d'una escola per a nens i de formació professional de cara al gènere, perquè la comunitat on treballa es pugui valdre per si sola. “Si tu només fas una obra de caritat, el dia de demà aquestes persones dependran de tu. Si els ajudes que es desenvolupin a través de l'educació, en uns anys podran ser independents”, opina.

Ara, el repte més gran és estructurar l'organització per captar socis que paguin una quota simbòlica, tot i que de moment han fabricat polseres i samarretes que han tingut força èxit, a més dels projectes solidaris que han creat algunes escoles on hi ha anat a fer xerrades. En funció del recaptat, l'escola podrà ser primària, secundària o de formació professional.